

DEBBIE
MACOMBEROVÁ

*Domov
s víní květin*

Láska kvete i na nečekaných místech

Domov s vůní květin

Vyšlo také v tištěné verzi

Debbie Macomberová

Domov s vůní květin – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DEBBIE
MACOMBEROVÁ

*Domov
s víní květin*

Láska kvete i na nečekaných místech

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s živými či mrtvými osobami, událostmi či místy je čistě náhodná.

Original title: Must Love Flowers

Copyright © 2023 by Debbie Macomber

All rights reserved.

This edition published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Cover design © Martina Černá

Cover illustration © 123RF

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2024

Translation © Jana Pacnerová, 2024

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor: Lucie Rohanová

Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakémkoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN papírové knihy: 978-80-7546-561-0

ISBN ePUB: 978-80-7546-589-4

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-590-0

ISBN PDF: 978-80-7546-591-7

*Vdovám, které si připadají osamělé,
zmatené a přemožené.*

*A také Jenny Berryové, Janice Alexanderové
a Barbaře Johnsonové
za jejich odhodlání, sílu a odvahu*

Kapitola 1

Už potřetí během tří minut se Joan Sampleová podívala na kuchyňské hodiny. Očekávala, že touhle dobou už se jí ozve její mladší syn. Pozvala Nicka na večeři a připravila jeho oblíbené jídlo, i když to byly *její* narozeniny. Neodpověděl a nebyla si jistá, jestli se dostaví, nebo ne. Na stole v jídelně bylo prostřeno a kuřecí enchiladas se hřály v troubě spolu se španělskou rýží a rozmraženými fazolkami. Joan neměla ráda kuřecí enchiladas. Až sem to tedy dospělo – musí uplácat syna, aby ji navštívil. Starší syn Steve měl dobrou záminku nepřijít, protože žil ve Phoenixu. Ale aspoň zavolal.

Sesula se do svého oblíbeného čalouněného křesla v obývacím pokoji a sáhla po dálkovém ovladači televize. Na programu byl jeden z pravidelných nedělních přehledů zpráv, které rutinně sledovala. Mluvící hlavy. Jenže Joan neslyšela ani slovo z toho, co povídaly, a co víc, bylo jí to celkem jedno. Jen málokdy se ze zpravodajství dozvídala něco hezkého.

Minulý týden byl Den matek a synové jí poslali kytici lilií a bílých růží spolu s krabicí čokoládových bonbonů. Aspoň že si vzpomněli, jak moc miluje květiny. Byla smůla, že narozeniny měla o pouhých sedm dní později. Steve a Nick zřejmě nabyli dojmu, že splnili svou povinnost s květinami a čokoládou a pokryli tím Den matek i její narozeniny na jeden zátaž.

To, že na ní synům nezáleží a projevují jí pramálo lásky nebo uznání, by jí nevadilo, kdyby byl ještě naživu Jared. Manžel na ni nikdy nezapomněl na Den matek a snažil se, aby pro ni narozeniny byly extra-speciální. Ještě po čtyřech letech po něm truchlila. Celý její život lehl popelem v okamžiku, kdy byl Jared prohlášen za mrtvého.

Nedávno se doslechla, že zubaři, který koupil Jaredovu praxi, se daří dobře. To by ji mělo těšit, protože to znamenalo ujištění, že Jaredovým pacientům se zdařil hladký přechod. Mnozí chodili k Jaredovi celá léta, a protože pracovala v jeho ordinaci jako recepční a účetní, s několika z nich si tykala.

Joan pracovala s manželem hrozně ráda. Pro některé páry by bylo obtížné trávit spolu čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu, ale pro ně ne. Tvořili skvělý tým. Vždycky si byli blízcí, spřízněné duše. Její život byl bez Jareda prázdný. Holý. Dutý. Temný. Po jeho odchodu jí připadalo, jako by neměla žádný životní cíl, žádnou motivaci, žádný důvod vstát ráno z postele.

Joan zavrtěla hlavou, odmítala dovolit, aby ji ztráta manžela zavalila žalem, jak se často stávalo. Už to byly čtyři roky. Čtyři dlouhé, trýznivé roky. Pandemie rozhodně nepomohla. Jared ještě nebyl po smrti ani šest měsíců, když se celá země uzavřela. Prvních pár měsíců zůstala v odloučení, bála se otevřít domovní dveře, aby nechytla virus. Jak týdny plynuly a čas se vlekl, začala být Joan v izolaci spokojená. Život v kokonu se stal vítaným. Známým. Rutinním.

Jak se omezení uvolňovala, postupně se odvažovala několikrát týdně vyjít ven. Ne na dlouho a vždycky s rouškou, protože byla opatrná. Zařídila si všechno, co měla na seznamu – vždycky měla nějaký seznam – a neotálela déle, než bylo nutné, než se spěšně vrátila do bezpečí domova. Většinou, když to šlo, si ob jednávala všechno potřebné po internetu, což si navykla během pandemie. Život v izolaci se stal normou a zjistila, že je jí to tak milejší. Život za domovními dveřmi by mohl být riskantní. Něco, čemu je třeba se vyhýbat.

Z hlubokého zamyšlení vytrhlo Joan zvonění telefonu. Na milisekundu ten zvuk vůbec nepoznávala. Vyskočila z křesla, spěchala zpátky do kuchyně, hledala na lince, což bylo poslední místo, kam si pamatovala, že telefon položila. Klidně by přísahala, že tráví polovinu dne hledáním mobilu. Úplně by se bez něj obešla, kdyby ta otravná věc nebyla nezbytná.

Aniž se namáhala zjistit, kdo volá, přijala hovor po čtvrtém zazvonění. „Haló.“ Po téměř zběsilém hledání zněl její hlas zadýchaně.

„Všechno nejlepší,“ ozval se zpěvavý hlas její starší sestry Emmie.

„Díky.“ Joan byla sestře vděčná, neboť se stala její největší povzbuzovatelkou. Emmie jí už během týdne poslala krásné přání spolu s dárkovým poukazem do Cutting Edge, což byl Joanin oblíbený kadeřnický salon. Emmie se přátelila s majitelkou, Charlene Royceovou, která byla v Cutting Edge léta zaměstnaná jako kadeřnice, než salon koupila. Chodily spolu na střední školu.

Emmie byla jako obvykle veselá, její hlas zněl lehkovázně, jako by měla smích na krajíčku. Byly si blízké, i když je dělila fyzická vzdálenost.

„Podnikáš na oslavu něco speciálního?“

Joan pokrčila rameny, ačkoliv to sestra nemohla vidět. „Nijak zvlášť. V mém věku to není nutné.“

„Jakže jsi stará?“ škádlila ji Emmie.

Sestra věděla moc dobře a přesně, kolikáté narozeniny to jsou. „Padesát čtyři. Prosím tě, nepřipomínej mi to.“

„Mluvíš, jako by ti bylo sedmdesát.“

Právě tak si připadala. „Už to brzy bude.“

„Ale zatím ještě ne. Máš před sebou spoustu života, sestřičko,“ pokárala ji Emmie. „Potřebuješ změnit postoj. Dělat pro jednu něco zábavného. Vyjít ven a užívat života, nadechnout se čerstvého vzduchu. Projít se kolem Green Lake. Jít nakupovat a pořídit si něco nového na sebe. Nastěhovat si podnájemníka.“

„Podnájemníka?“ Taková šílenost. Nechápala, co to sestru napadá.

„Já bych to udělala hned.“ Sestra měla plno dobrých nápadů, z nichž Joan žádný nehodlala v brzké době uskutečnit.

„Myslím to vážně. Potřebuješ vylézt z ulity a nejlepší způsob, sestřičko, je dělat něco pro druhé. Věř mi, budeš mít lepší pocit ze života celkově, jestli si najdeš způsob, jak dávat druhým. Mluvila jsem s Charlene, když jsem ti objednávala ten dárkový poukaz; bere si někoho na byt a je nadšená.“

Joan obrátila oči ke stropu. „To nemyslíš vážně.“

„Možná ano, možná ne. Ale stejně to stojí za úvahu. Když vezmeš podnájemníka, někomu pomůžeš a ten někdo by třeba mohl pomoci tobě. Jared už je čtyři roky po smrti. Je nejvyšší čas, abys začala znovu žít.“

Joan nepotřebovala, aby jí někdo připomínal, jak je to dlouho, co přišla o manžela. Není možné strávit s mužem víc než pětadvacet let, bydlet s ním, pracovat s ním, všechno spolu navzájem sdílet a pak jednoduše překonat jeho ztrátu, protože *je nejvyšší čas.*

„V některých ohledech mi to připadá jako včera.“ Ještě i teď byly dny, kdy chtěla povědět Jaredovi vtip, který našla na internetu, nebo něco, co si přečetla. Nedávno se přistihla, jak se mu chce svěřit s představou vymalování kuchyně, než jí došlo, že už tu není. Nejen není. Je mrtvý a pohřbený.

„Vím, jak to pro tebe bylo těžké,“ znězněl Emmiin hlas. „Už jsem se o tom zmiňovala a pokaždé jsi mě odbyla, ale Joan, miláčku, musíš znovu uvážit, že by sis promluvila s nějakým psychologem.“

Téměř každý rozhovor se sestrou se stočil ke stejnému tématu. Joan to pokaždé okamžitě zamítla, nebyla ochotná uvažovat o tom, že by probírala bolest ve svém srdci s cizím člověkem. Bylo těžké mluvit o Jaredovi s kýmkoli, aniž by jí okamžitě vhrkly slzy do očí. Styděla by se hroutit před cizím člověkem. Rozumělo se samo sebou, že by se z ní stala emocionální troska, protože by se nedokázala ovládnout.

„Když ne psycholog,“ pokračovala Emmie, která zjevně nebyla ochotná opustit téma, „tak nějaká terapeutická skupina pro zvládání zármutku. Slyšela jsem, že někdy pomáhají.“

„Ne, díky.“

„Joan, uvažuj o tom. Co se může stát? Poznáš jiné lidi, jako jsi ty, kteří ztratili někoho, koho milovali stejně jako ty Jareda. Získáš podporu, kterou potřebuješ, a najdeš způsob, jak se zaměřit na budoucnost.“

Joan automaticky zavrtěla hlavou. „Tak snadné to není.“

„Proč ne?“

„Budu plakat, a víš, jak moc by mi to vadilo.“ Uměla si představit, jak sedí v nějakém kroužku a brečí z plna hrdla až do té míry, že nebude schopna slova. Pak se bude muset vysmrkat a bude to znít, jako když kejhá husa. *Kdepak, to se nestane.*

„Jsi hloupá. No a co, jestli se dojmeš – nemyslíš, že tam to každý pochopí? Hádám, že každý člověk v takové skupině už sám prolil vědra slz.“

„Budu o tom uvažovat,“ navrhla Joan v naději, že tím sestru uchlácholí.

„Budeš?“

Joan krátce zavřela oči. Emmie se nevzdávala. Sestra odmítala nechat tohle téma být, aťsi to bylo pro Joan sebevíc nepříjemné. „Proč je to pro tebe tak důležité?“ otázala se.

„Proč?“ opakovala Emmie. „Protože jsi moje sestra a mám o tebe starost, a právě proto si myslím, že vzít si někoho na byt by ti pomohlo vrátit se do života. Stala se z tebe poustevnice.“

„To není pravda. Chodím ven... tak jo, ne moc, ale netrpím agorafobií.“

„Aspoň něco,“ opáčila Emmie a pak změnila téma, protože zřejmě nechtěla záležitost dál rozvádět. „Bylo milé pokecat s Charlene, když jsem jí volala a objednávala ten dárkový poukaz. Koupila Cutting Edge během pandemie a daří se jí dobře.“

Charlene upravovala Joan vlasy už léta a také se s ní spřátelila. „Slyšela jsem,“ řekla Joan, hrdá na odvážný krok jejich společné přítelkyně.

„Řekni mi, kdy ses byla naposled u Charlene nechat ostříhat a učesat?“

Bylo laskavé nezmínit se o tom, že Joan nepotřebovala jen ostříhat. Za poslední čtyři roky jí vlasy prošedivěly, přičemž šedá už v nich dominovala. Snad by měla uvažovat o tom, že si je znovu začne barvit jako kdysi.

„Už je to dlouho,“ připustila Joan neochotně.

„Dlouho?“

„Tak jo, dva roky.“

„To jsem čekala!“ Emmie nikdy nebyla z těch, co si nechají pro sebe nějaké to *já ti to říkala*. „Slib mi, že se objednáš.“

„Slibuju.“ Sestřih jí prospěje. Tmavé vlasy měla přerostlé a neposlušné a naléhavě potřebovaly ostříhat. Jaredovi se líbila s kratšími vlasy a zvykla si na snadnou údržbu. Trvalo jí každé ráno jen pár minut, než před odchodem do práce vypadala přijatelně. Teď už jí vlasy sahaly k ramenům. Nebyla na takovou délku zvyklá, zápolila s nimi, svazovala je vzadu, protože jí často padaly do obličeje. Tahle délka ji dělala starší, a to nijak lichotivě. Jediný člověk, kterého většinu dní vídala, byl však její vlastní odraz v zrcadle, tak co na tom sejde?

„Až k ní půjdeš, chci, abys mi textovkou poslala fotku, ať vidím výsledky,“ pokračovala Emmie.

„Ano.“ Joan měla v úmyslu slib splnit. Potřebovala jen podnět, aby se k Charlene objednala.

„Jak se mají kluci?“ zeptala se následně Emmie.

„Dobře. Poslali mi krásnou kytici ke Dni matek.“ Nezmínila se o bonbonech, které okamžitě strčila do mrazáku. Jen zřídka-kdy si dopřávala sladkosti, pokud je vůbec měla doma. Jakožto zubař se Jared mračil na cokoli, co mohlo přispět k tvorbě zubního kazu.

„A co narozeniny?“

„Steve prve telefonoval. Byl nadšený; doporučili ho na to povýšení, o které stál.“ Jejich rozhovor byl stručný a tížil Joan na mysli. Steve se dříve často zmiňoval o Zoe, ženě, se kterou chodil. Zdálo se, že jde o vážný vztah, a Joan čekala, až syn oznámí zasnoubení. Když se ale na Zoe zeptala tentokrát, syn rychle změnil téma a pod nějakou záminkou hovor ukončil. Než aby se zmínila o tom, jak krátký telefonát byl, řekla: „Steve je teď asistent vedoucího distribučního centra.“ Syna práce bavila a vynikal v ní, rychle postupoval, pracoval v Dick's Sporting

Goods. V sedmadvaceti byl na nejlepší cestě stát se během příštích pár let manažerem centra. Joan byla hrdá na Stevea i jeho přísnou pracovní morálku. Navzdory obavám o jeho vztah ji těšilo, jak oba její synové dozráli.

„To je skvělé. Ještě pořád chodí... Jakže se jmenovala?“

„Zoe,“ doplnila Joan.

„Jasně. Už jsou spolu dlouho.“

„To ano,“ souhlasila Joan, aniž něco dodala. V leckterém ohledu byly jejich krátké rozhovory formální, jako by se Steve cítil povinen dát jí najevo, že si pamatuje datum jejích narozenin, ale jinak na ni nemá víc než několik minut.

„Co teď podniká Nick?“ ptala se dál Emmie.

„Nick má vždycky tři až čtyři želízka v ohni,“ odvětila Joan. „Pracuje na nějakém obrovském stavebním projektu, bytovém komplexu v Seattlu.“ Už jako dítě byl Nick nejšťastnější, když měl v rukou kladivo, hřebíky a kus dřeva. Byl rozený truhlář.

Jaredovi zřejmě nikdy nevadilo, že se ho ani jeden syn nerozhodl následovat do oblasti medicíny. Steve na vysoké vystudoval management zásobování řetězců a Nick hned po střední škole nastoupil do učení na truhláře. Takový už její manžel byl, laskavý, na chlapce netlačil, nechával je ubírat se vlastní cestou. Joan byla ta, která doufala, že buď Steve, nebo Nick jednoho krásného dne převezmou Jaredovu praxi, to se však stát nemělo.

Telefon jí zabzučel na znamení, že přišla textovka.

„To už asi bude Nick,“ řekla a srdce jí poskočilo radostí, že se brzy zastaví na večeri. „Uslyšíme se později.“

„Nezapomeň mi poslat fotku, až si tě Charlene vezme do parády.“

„Provedu. Musím pádit.“

Joan rychle ukončila hovor s Emmií a načetla si příchozí zprávu.

Byl to Nick, který dával přednost textovkám před telefonáty. Omlouval se, že k ní nakonec na tu večeři přece jen nemůže přijít.

Žádný důvod. Žádná záminka.

Opět, jako už v předchozích čtyřech letech, strávila narozeniny sama.

Kapitola 2

Joan zírala na obrazovku počítače a uvažovala, která písmena zvolit při hádání slova ve hře Wordle. Tím pravidelně začínala každé ráno. Slovní hra jí pomáhala procvičit mysl, stejně jako puzzle Eiffelovy věže, tvořené tisícem dílků, na němž v současnosti pracovala. Nemožně malé kousky byly rozprostřené na desce kuchyňského stolu. Kdysi na tomhle dubovém stole servírovala rodině jídlo. Teď ho používala pro mnoho účelů, z nichž žádný se netýkal ani rodiny, ani jídla.

To bývalo...

Tohle se stalo z jejího života: série všeho možného, co kdysi bylo, ale už není.

Joan odstrčila židli od počítače a odebrala se do kuchyně, aby si nalila další šálek kávy, když vtom uslyšela, jak se otevírají domovní dveře. Na kratičký okamžik ji zamrazilo strachem, než si vzpomněla, že je zamčeno na zástrčku. Vstoupit mohl jen ten, kdo měl klíč.

„Mami?“ zavolal Nick, jako by očekával, že bude stát u domovních dveří a očekávat jeho příchod.

„Jsem tady.“ Vyšla z kuchyně, hrnek kávy v ruce, a setkala se s ním v hale. Stál u schodiště, které vedlo ke dvěma velkým ložnicím v patře. Právě kvůli těm ložnicím koupil Jared dům v téhle čtvrti. Manželská ložnice se nalézala v přízemí, daleko od kluků, kteří obzvlášť v pubertálním věku trpěli sklonem zůstat vzhůru dlouho do noci.

Syn na ni chvíli zíral, než zamračeně přimhouřil tmavohnědé oči, tolik podobné otcovým.

Okamžitě se jí zmocnila obava. „Všechno v pohodě?“

Hlavou se jí valilo množství problémů jako skalní sesuv, když se řítí po úbočí kopce. Nepřišel syn o práci? Neměl autonehodu? Nevyslechl si Nick nějakou znepokojivou lékařskou diagnózu?

„Jo, všechno dobrý,“ opáčil nepřítomně.

„To je dobře,“ vzdychla úlevou. Měla už dost vlastních nesnází a připadalo jí, že není schopna řešit další. „To jen, že obvykle nechodíš hned ráno. Copak je?“ Šla před ním do kuchyně, kde mu automaticky nalila šálek kávy. Stejně jako jeho otec byl i Nick závislý na kofeinu.

„Dneska ráno začínáme později, čekáme inspekci,“ odpověděl Nick. Sedl si ke stolu a zadíval se na puzzle, které bylo už asi ze tří čtvrtin hotové. Zvedl jeden kousek, prohlédl si ho a pak ho zasadil na místo.

Joan měla co dělat, aby mu v tom nezabránila. Tohle bylo její puzzle a raději na něm pracovala sama. Uspokojení, které jí přinášelo, bylo spolu s pocitem úspěchu důvodem, proč nad ním pilně dumala celé hodiny. Nepotřebovala pomoc, a co víc, nestála o ni.

„Promiň, že jsem nepřišel, když jsi měla narozeniny,“ pronesl Nick věcně.

„Poslal jsi mi textovku.“ Ale neuvedl důvod, proč nemohl přijít. Měla podezření, že se rozhodl strávit raději den s kamarády a sledovat utkání Seahawks. Pekáč kuřecích enchiladas zůstal nedotčený v ledničce. Než odejde, musí mu je dát s sebou, jinak by je musela vyhodit do odpadků.

Nick před ní uhnul pohledem. „Promiň, byl jsem v práci.“

„V neděli?“

„Mami, tenhle projekt máme našponovaný. Jestli nedokojíme svou část včas, zdržíme ostatní řemeslníky. Řeknu ti, že ti elektrikáři bývají dost vzteklí, pokud nejsme hotoví, když jsou připravení pustit se do elektroinstalací.“

„Doufám, že ti platí za přesčasy.“

Nick vzhlédl od puzzle a klukovsky se zazubil. „Jo, což mě přivádí k důvodu mé návštěvy.“

„Ano?“

„Jo, když už jsem propásl večeri u tebe, co kdybych tě někam vzal na jídlo?“

Pozvání ji příjemně překvapilo. Joan si ani nemohla vzpomenout, kdy naposled jedla mimo domov. Občas si objednávala jídlo přes DoorDash nebo UberEats. Připadalo jí nesmyslné opouštět dům, aby večerela sama. *To bývalo...* Už to tu bylo zas, jako když z těsta vybublá kvásek. Ona a Jared mívali pravidelné večery ve dvou.

Svého času udržovala kontakt s kamarádkami. Skupina spolužaček z vysoké se pravidelně scházela na oběd třikrát až čtyřikrát ročně. Od pandemie k tomu nedošlo ani jednou. Podle všeho se od lockdownu jejich cesty rozdělily.

Poté co Jared náhle zemřel na masivní mozkové aneurysma, rodina a přátelé bombardovali Joan projevy soucitů a podpory. To však rychle pominulo a s covidem pak nastalo takřka úplné ticho. Tak už to zůstalo.

„No, co říkáš?“ vyrušil ji z myšlenek Nick.

Jeden zběsilý okamžik sváděla vnitřní boj, protože jí připadalo nejlepší, nejbezpečnější odmítnout, ale pak si to rozmyslela. Večeře mimo domov by ji neměla zastrašit. Potřebuje si znovu zvyknout vycházet z domu, pokud má udělat v životě krok vpřed. Emmie by měla radost, kdyby věděla, jak se Joan snaží.

„No jasně. Kam bys chtěl zajít?“

„Mami,“ zasmál se. „Jsou to tvoje narozeniny; rozhodni ty.“

„Chceš, abych rozhodla?“ I když to znělo bláznivě od ženy, která řídila vytíženou ordinaci, kde řešila všechno kromě samotných zubařských výkonů, najednou jí bylo zatěžko udělat sebemenší rozhodnutí.

„Jo, mám peněz jako šlupek,“ zatvářil se náramně samolibě. „Na každou restauraci ve městě.“

„Co kdybych řekla, že se chci najíst v Canlis?“ Ikonická seattleská restaurace měla čekací listinu na několik týdnů dopředu. Jared a Joan tam večereli na oslavu pětadvacátého výročí svatby. Na to jídlo pak dlouho vzpomínala. Personál v Canlis to pojednal opravdu mimořádně.

Nick ani nemrkl. „Pochybuju, že dostanu rezervaci, ale zkusím to.“

Joan bavilo syna škádlit. „Myslíš, že Il Lucano přežilo lockdown?“ Italská rodinná restaurace patřívала k jejím a Jaredovým oblíbeným podnikům. Joan nikdy nikde neochutnala lepší lilek s parmazánem.

„Nevím.“ Nick vytáhl z kapsy telefon. Spojil se se Siri a do půl vteřiny získal informaci, kterou potřeboval. Vzhlédl, usmál se a kývl. „Vypadá to, že fungují, a my taky. Zavolám tam a zařídím rezervaci na půl sedmou zítra večer. Vyhovuje?“

„Dokonale.“ Ohromilo ji, jak ji tohle pozvání nadchlo. Už to byly celé věky, co se naposled těšila na něco mimořádného. To, že pozvání přišlo od syna, bylo ještě mimořádnější.

„Budu muset do práce.“ Nick vstal od stolu a odnesl prázdný šálek od kávy do kuchyňského dřezu. „Přijdu zítra v šest. Bud' připravená, jasný?“

„Samozřejmě, a po večeri si můžeš odnést domů ty enchiladas.“

Oči se mu rozzářily. „Ty mám nejradši. Díky, mami.“ Nick ji políbil na tvář a zamířil ven z domu.

S nadšením i váháním se Joan vydala rovnou do šatníku své ložnice, aby se podívala, co má na sebe pro návštěvu restaurace. Když mījela vysoké zrcadlo na dveřích šatny, vrátila se k němu pohledem. Žádný div, že ji syn obdařil tím divným pohledem, když prve přišel. Vypadá děsně. Nemá učešané vlasy a je oblečená do starých džínů a mikiny s logem Seahawks, vybledlé četným praním. Na nohou má trepky a nenanesla si ani rtěnku. Byl to drtivý kontrast, dokonce i pro ni, oproti dnům, kdy chodila s Jaredem do ordinace. Tehdy se pyšnila svým zevnějškem.

Bývalo plno věcí, přiznávala si. Tolik se toho změnilo, a ne k dobrému.

Místo aby zírala na svůj odraz, svěřila hlavu v rozpacích nad tím, jak nedostatečnou pozornost si věnuje a do jaké míry zanedbala svůj vzhled. Už třetí den po sobě má na sobě ty samé odrbané džíny a vybledlou mikinu.

Když se nepočítalo, že vyšla na zápraží posbírat došlou poštu, nebyla venku už týden. Bývaly časy, kdy měla nejkrásnější zahrádku v ulici. Byla známá svou láskou ke květinám. Teď už jen vzácně vycházela z domu. Tak velká ztráta, tolik žalu. Dokonce i to, jak na sebe bývala hrdá, jaksi opadlo. Žádný

div, že se na ni prve Nick díval, jako by v ní nepoznával vlastní matku. Joan sama jen taktak poznávala vlastní odraz, natožpak ženu, jíž se stala.

Vtom si vzpomněla na narozeninový dárek od Emmie. Není lepší chvíle pro návštěvu kadeřnice než před večeří v restauraci se synem. Joan už se nehodlala dál plísnit. Zamířila k prádelníku, kde prve nechala Emmiino přání k narozeninám. Otevřela obálku, sáhla po dárkovém poukazu a skoro se jí zatočila hlava. Vyrazí si ven, a až si vyrazí, má v plánu být vystrojená v plné parádě. Hezky jedno po druhém, musí se objednat, a tak se vydala pátrat po telefonu. Měla nepěkný zvyk nechávat ho všude po domě. Trvalo několik minut, než ho našla na pultu v koupelně vedle ložnice.

Když ho zvedla, padl jí pohled na neustlanou postel a zkoprněla. Dokud chodila do práce, nikdy neopustila dům, dokud nebylo z myčky vyklizené čisté nádobí. A postel ustlaná. Nikdy. Jaksi se stalo, že aniž si to uvědomovala, přestala se věnovat maličkostem, které pro ni svého času byly důležité, stejně jako všemu ostatnímu, včetně vlastního vzhledu.

Zuřivě odložila telefon, spěchala k širokému dvoulůžku, dala je do pořádku a rozložila ozdobné polštáře na místa, kam patřily. Celé týdny byly zastrčené v koutě, opuštěné a zapomenuté přesně tak, jak si Joan většinu dní připadala.

Jakmile skončila, zmocnil se jí drobný pocit úspěchu. Znovu vzala telefon, sedla si na okraj matrace a začala hledat v kontaktech číslo na salon Cutting Edge. Hovor přijala recepční a Joan si uvědomila, jak absurdně si počíná. Takhle narychlo ji sotva objednájí. Charlene měla často obsazeno na týdny předem. Byla od ní velká pošetilost domnívat se, že kamarádka kvůli ní na poslední chvíli změní rozpis práce.

„Haló,“ opakovala recepční.

„Ach, pardon.“ Joan došlo, že dosud nepromluvila. „Tady je Joan Sampleová a ráda bych se objednala k Charlene na stříhání a foukání.“ V okamžitém popudu se rozhodla zůstat u šedé. Ty stříbrné vlasy si odpracovala a nebude je skrývat. Je to, jak to je.

„Charlene nemá v příštích dvou týdnech nic volného. Na kdy byste se chtěla objednat?“

Přesně jak to Joan tušila. „To jsem si myslela.“

Zřejmě se jí nepodařilo zamaskovat zklamání, protože recepční pokračovala. „Máme tu novou dívku, Bailey. Je moc dobrá a má několik volných termínů, pokud byste něco potřebovala dřív.“

Jestliže bude čekat dva týdny na Charlene, pak se Joan obávala, že si najde záminku návštěvu zrušit. „Zítra odpoledne by Bailey nejspíš čas neměla?“ To byla téměř přehnaná naděje.

„Zrovna dnes ráno někdo zrušil návštěvu. Vyhovovalo by vám to ve tři hodiny?“

„Vyhovovalo. Ano, to bude ideální.“

„Skvělé. Objednám vás. Těšíme se, že vás uvidíme zítra ve tři na stříhání a foukanou, Joan.“

„Děkuji. Mockrát děkuji.“

„Rádo se stalo,“ opáčila ta příjemná slečna, než ukončila hovor.

Joan měla chuť tančit po ložnici. Jednou provždy získá kontrolu nad tou prachovkou, kterou má momentálně místo účesu. Co je moc, to je moc. Byla to maličkost, a přesto to působilo jako obrovský úspěch.

Pak zkontrolovala svůj šatník a několik minut přesouvala ramínka ze strany na stranu, než si vybrala hedvábnou blůzu s květinovým vzorem a jednoduchou vázačkou u krku. Tmavomodrá sukně patřila k Jaredovým oblíbeným. Nikdy ji nezapomněl pochválit, když ji měla na sobě.

Zasáhla ji nečekaná vlna žalu, málem ji zaplavila silným pocitem ztráty. Nadšení, které se jí zmocnilo před krátkou chvilkou, ji opustilo stejně rychle, jako přišlo, a vystřídala je sklíčenost. Právě po maličkostech se jí ze života s Jaredem stýskalo nejvíc. Výměna úsměvů, vtipy, které nikomu jinému nic neříkaly, ale oni dva z nich dostávali záchvaty smíchu. Jeho něžný dotek, než každý večer zhasl světlo, jeho slova lásky a uznání. O to všechno přišla a nevěděla, jestli dokáže najít budoucnost, jejíž součástí nebude Jared.

Byl její životní láska. Seznámili se na vysoké a ode dne, kdy byli jeden druhému představeni, nikdo jiný neexistoval. Byli si souzeni. Nebyla to půlka života bez něj. Nebyl to žádný život. Pouhá existence.

Joan potlačila sebelítost a vrátila se do kuchyně, odhodlaná neklesnout do černé díry emocí. Měla slzy na krajíčku a zuřivě je potlačovala mžikáním. Od Jaredovy smrti vyplakala Joan celá vědra slz a ještě i teď se často probouzela s mokřými tvářemi. Nesla svůj žal jako olověná závaží kolem srdce. Některé dny byla bolest tak intenzivní, až se v duchu ptala, proč ji jeho ztráta nezabila.

Hlad dostala až v poledne. Pustila si regionální zprávy, ačkoliv nevěděla proč. Mluvílo se v nich jen o počasí, problémech s dopravou a aktuální zločinnosti. Poslouchala reportéra na půl ucha, studovala puzzle a přitom kousala jablko, které si namáčela do arašídového másla. Tak jedl nejraději jablka Steve, její starší syn. Joan musela souhlasit s tím, že jde o dobrý způsob, jak mísit ovoce s proteinem. Myšlenka na staršího syna jí připomněla jejich poslední rozhovor. Působilo to, jako by se ho snažil ukončit co nejrychleji. Rozrušilo ji to. Jindy by se ho zeptala, co se děje mezi ním a Zoe. Tentokrát jí bylo příjemné nechat hovor odplynout, a teď toho litovala.

Uslyšela na verandě pošťáka, a protože neměla nic lepšího na práci, otevřela dveře a sáhla po několika málo zásilkách do schránky, připevněné na levé straně od venkovních dveří. Většinu účtů už teď platila po internetu a skoro všechno, co chodilo poštou, byly reklamy. Nečekala, že by si někdo další vzpomněl na její narozeniny, ale taky se nemohla ubránit, aby po tom netoužila.

Stoupala si nad kuchyňský koš na odpadky a automaticky do něj odhodila leták výprodeje v Safeway spolu s několika dalšími reklamními kartičkami. Jedna nabízela výprodej van a další výměnu okapů. Jestli si vyžádá nabídku, může obdržet poukaz na padesátidolarovou slevu u Amazonu. Juchajdá.

Její pozornost upoutala další poštovní zásilka. Byla od Asociace majitelů domů a byla adresována osobně jí. Joan roztrhla obálku a dopis si přečetla.

Zaúpěla, pevně zavřela oči a chtělo se jí dupat. Podle správné rady Asociace porušila odstavec 104 dohody majitelů domů, podepsané a datované Jaredem a jí. Údržba její zahrady nevyhovuje standardu, stala se trnem v oku celé komunity a snižuje hodnotu nemovitostí. Shledávají to obzvlášť skličujícím, jelikož kdysi mívala zahrádku velice krásnou. Je třeba okamžitě jednat. Má čtrnáct dní na nápravu, než se začne uvažovat o vysoké pokutě.

Údržba zahrady. Joan vycházela z domu tak zřídka, že si ani nevšimla, jak velice trávník potřebuje posekat. Pohled na současný stav květinových záhonů ji uváděl do deprese, takže si jich raději nevšímala.

Jared se vždycky staral o zadní zahradu, zatímco ona se věnovala květinovým záhonům v předzahrádce. Nick přišel vloni v létě několikrát posekat trávu, ale jen když ho telefonicky požádala o pomoc. Věděla, že práce na zahradě není jeho parketa,

a moc nerada si mu říkala o pomoc. Nick v tom viděl otravnou dřinu a býval nespolehlivý, čehož důkazem byla jeho krátká textovka k jejím narozeninám. Na Joan dolehla tíha života nezadané ženy; sesula se do křesla a uvažovala, jak nejlépe tenhle problém vyřešit.

Pak zaťala zuby a rozhodla se nebýt bezmocná ženuška, co čeká, až její problémy vyřeší někdo jiný. Má vysokoškolské vzdělání a zdravý rozum. Udělá to, co v takové situaci dělají jiní: najme si zahradnickou službu.

Kapitola 3

Maggie Herbertová sebrala batůžek a tiše vyklouzla z ložnice. Zásadní bylo opustit dům dřív, než se otec probudí. Měla ranní směnu ve Starbucks a rána bývala vždycky šíleně rušná, což bylo dobře, protože jí to pomáhalo rychle ubít čas, než zamířila na přednášky do Seattle Central College.

Leanne, která obsluhovala pokladnu, lehla s chřipkou, což se čirou náhodou časově shodovalo s výletem k moři se čtyřmi kamarádkami. Vedoucí Maggii požádala, aby za ni zaskočila, než se Leanne vrátí. Maggie nebyla žádný odborník na chřipku, ale tušila, že nemoc potrvá tři dny. Maggie byla ochotná plnit veškeré úkoly, které dostane, pokud jí to nenaruší odpolední lekce ošetrovatelství a rozvrh doučování na základní škole. Zkoušky se blížily, učila se skoro do půlnoci a musela vystačit s necelými čtyřmi hodinami spánku.

Potřebovala u těch zkoušek uspět, protože si zažádala o několik stipendií. Jakmile semestr skončí, bude si moci Maggie

přibrat práci na víc hodin, a pámbuví, že to potřebuje, pokud se má někdy postavit na vlastní nohy.

V tomto duchu chovala značné naděje a nedávno měla pohovor s paní Royceovou, majitelkou obchodu, která si dala inzerát, že hledá podnájemnici. Manžel paní Royceové pracoval v zahraničí a ona hledala společnost. Nájem byl slušný a Maggie předložila několik písemných doporučení. Pohovor proběhl pozitivně a paní Royceová slíbila, že jí zavolá, hned jak si prověří Maggiiny reference. Hned jak se jí paní Royceová ozve, bude se Maggie moci nastěhovat. Už aby to bylo.

„Maggie.“ Její jméno zaznělo z obývacího pokoje, což Maggii sdělovalo, že otec je zase pod vlivem alkoholu. Patrně propil většinu noci, což se poslední dobou stalo normou.

Ačkoliv byly čtyři hodiny ráno, Roy Herbert seděl shrbený ve zchátralé lenošce, hlavu natočenou ke straně, a zíral na Maggii. Nejspíš přece jen neunikne bez povšimnutí, přestože se plížila chodbou od své ložnice po špičkách. Člověk nemusel být jasnovidec, aby poznal, že otec je opilý.

Maggii zatrnulo u srdce. Prve doufala, že bude dávno pryč, než otec zjistí, že odešla. Byla sice schopná s ním komunikovat, ale vyhýbala se tomu. Když matka zmizela z obzoru a k tomu se připojila zvýšená spotřeba alkoholu, míval často temné nálady.

„Viděla jsi účet za elektřinu? Prý jsme v prodlení. V upomínce od města se tvrdí, že nám vypnou světlo.“ Vrhla na ni prosebný pohled. „Můžeš to za mě zatáhnout?“

Maggii se chtělo zaúpět. Otec utrácel invalidní důchod za alkohol a očekával, že všechny náklady na bydlení ponese ona. Dokud pracovala na částečný úvazek a chodila do školy, nemohla si dovolit platit víc, než už platila.

Otec zřejmě nechápal ani neoceňoval, jak se nadře, aby si mohla dát stranou finance na školní výdaje. Peníze na uhrazení

účtu za elektřinu mu dala už dříve. Zřejmě si za ně nakoupil pití. Mělo ji napadnout, že to udělá. Víc než kdy jindy si teď Maggie uvědomovala, že si musí najít jiné bydlení. Když odejde, možná ji táta přestane používat jako berličku.

„Co se stalo s těmi penězi, co jsem ti dala prve?“ zeptala se a usilovně se snažila zamaskovat pesimismus.

Otec pokrčil rameny. „My jsme s Alem...“

„Utratili jste to v Half Pint, vid’?“ Ze všech sil se pokoušela, aby to neznělo vyčítavě. Otcova nezodpovědnost se proměnila v trvalou frustraci. Spoléhal na ni ve všem. Bylo toho na ni moc, když se očividně nijak nesnažil o změnu.

„Nezačíněj zase,“ zabručel Roy. „Dělám, co můžu. Nemáš představu, jaké mám bolesti.“

Poté co utrpěl při nehodě na stavbě zranění páteře, které mu zabránilo vrátit se ještě kdy do práce, pobíral Roy invalidní důchod od státu už léta předtím, než matka zemřela. Matčina smrt mu stačila jako záminka k pití. Pivo mu pomáhá přežít den, jak tvrdil, aniž si zřejmě uvědomoval, že z něj taky udělalo alkoholika. Už několikrát se Maggie pokusila navrhnout, aby nastoupil k Anonymním alkoholikům. Bylo to jako mluvit do zdi. Roy trval na tom, že má pití pod kontrolou, může přestat, kdykoli se mu zachce.

„Potřebuju, abys ten účet zaplatila, Mags, jinak město udělá, co píšou.“

„Už jsem ti dala, co jsem měla.“ Všimla si prázdného balení od šesti piv Bud Light, stojícího vedle lenošky spolu s dvěma prázdnými láhvemi od whisky.

„Tati, jak můžeš být tak nezodpovědný? Jestli nám odstřihnou elektřinu, bude to tvoje vina.“

Ani s omezenými příjmy by nemuseli mít tyhle finanční problémy. Dům byl dědictví po jeho matce a nebyla na něm

hypotéka. Roy, Maggie a její matka se do něj nastěhovali po babiččině smrti. Maggie bylo tehdy deset a byl to její první skutečný domov. Předtím rodina žila v malých bytech. Od té doby, co dům zdědil, se Roy o jeho údržbu staral pramálo. Střechou začalo zatékat a na několika místech v domě bylo vidět stopy poškození vodou.

„Tati,“ zkusila to Maggie ještě jednou, „takhle už dál pít nemůžeš. Zabíjí tě to. Nemůžu tady žít a dívat se, jak se upíjíš. Chci se odstěhovat a měl bys vědět, že si hledám bydlení.“

To upoutalo otcovu pozornost. Napřímil se a zamračil se na ni. „Ty bys mě opustila?“

„Ano. Nemůžu se dívat na to, jak se ničíš, jak den za dnem piješ. Pořád říkáš, že toho můžeš kdykoli nechat, ale nenecháváš, a já za tebe nemůžu pořád všechno platit. Máš problém.“ Ačkoliv to neřekla nahlas, Maggie připadalo, že dokud žije doma, pomáhá mu tím, aby vsázel jen na ni. Těžce na ni spoléhal a to břemeno už bylo k neunesení.

„To neuděláš,“ prohlásil sebejistě. „Oba víme, že by sis nikdy nemohla dovolit odstěhovat se do nějakého bytu, když chodíš na všechny ty drahé přednášky. Prostě budeš muset vydržet, když jsi tak umanutá, že budeš vyhazovat peníze za školu, kterou ani nepotřebuješ.“

„Bude ze mě sestra,“ trvala na svém Maggie. „Máma by to chtěla a mně je jedno, kolik to bude stát.“

Jenom zavrtěl hlavou a ušklíbl se.

Maggie se usilovně snažila ho ignorovat. Jen co se jí ozve paní Royceová, Maggie se odstěhuje. S cenou pronájmu bytu měl otec pravdu. Jako vysokoškolačka s omezenými financemi si nemohla dovolit platit nájem, ani kdyby sdílela byt se třemi dalšími. Nájem v oblasti Seattlu byly neslýchané.

„Nikdy mě neopustíš,“ naléhal Roy. „Nemáš nikoho než mě.“

„To se pleteš, tati. Mám v plánu se odstěhovat, hned jak najdu nějaké bydlení, které bych si mohla dovolit.“

Uchechl se, jako by jí nevěřil. „Ne, neodstěhuješ. Potřebuješ mě stejně, jako já potřebuju tebe.“

Maggie to všechno neslyšela poprvé a ze všech sil se pokoušela ho vytěsnit. „Musím do práce.“

Maggie zamířila k domovním dveřím a nehodlala si nechat jeho slovy pokazit celý den. Nechávala po sobě jeho negativní postoj stékat jako vodu po kachním peří, protože to nemluvil její otec, nýbrž alkohol.

„Opovaž se ode mě odejít, holka. Mluvím s tebou. Měli bychom na placení účtů, kdybys nechala školy a našla si práci na plný úvazek.“

Nutkání hádat se bylo tak silné, že musela zatnout zuby, až to bolelo. Byla si vědoma, že otcí to jaksepatří nemyslí, a snažila se nedat odradit jeho slovy, ale bylo to těžké. „Budu sestra. Takovou budoucnost chci a ty mi ji nevezmeš.“ Navzdory snaze nenechat se jím rozhodit zapůsobila Maggiina slova jako devítimilimetrové kulky, z nichž každá zasáhla cíl.

„Ale no tak, Mags, nebudeme se hádat. Přestanu pít, slibuju.“

To všechno už Maggie znala.

„Musím jít, jinak přijdu pozdě do práce.“

„Tak jo, ale až budeš mít po přednáškách, přineseš mi večeři? Dal bych si hambáč.“

„Uvidíme.“ Nejspíš to pro něj bude za celý den jediné jídlo.

Protože ji otec zdržel, dorazila Maggie do Starbucks pouhých deset minut před začátkem směny. Pročistila si hlavu, odhodlaná využít den co nejlépe, s pozitivním přístupem.